

1 W I M I E N I U

1.1 RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1.2.0.0.0.1 Dnia 10 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu Waldemara Praszczyka

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2022 roku

sprawy **M. S. (...)**, oskarżonego o popełnienie czterech przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i dwóch przestępstw z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23 listopada 2021 roku sygnatura akt VIII K 586/17

I. zmienia zaskarżony wyrok następujący sposób:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej – punkt IV,
2. uchyla orzeczenie o karze za ciąg przestępstw kradzieży – punkt III,
3. przyjmuje, że oskarżony, wykorzystując niedomknięte drzwi, dokonał kradzieży z boks garażowego M. W. (1) sprzętu do k. (...) i trzech plecaków o łącznej wartości 26.840 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.,
4. przyjmuje, że ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. z punktu I obejmuje jedynie czyny opisane w zarzutach w punkcie 1 i 2 i za przestępstwa te, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 91§ 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
5. uznaje za ciąg przestępstw przypisane oskarżonemu kradzieże na szkodę (...) w P. (zarzut 3), M. W. (1) (punkt I pkt 2 niniejszego wyroku), M. G. (zarzut 5) i A. J. (punkt III zaskarżonego wyroku) i za przestępstwa te, na podstawie art. art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 91§ 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
6. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej w punktach 4 i 5 i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 516,60 brutto tytułem zwrotu nieuiszczonych nawet w części kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję, w łącznej kwocie 836,60 złotych.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 277/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, wyrok z 23 listopada 2021 roku sygnatura akt VIII K 586/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX	

Sąd Okręgowy, przed omówieniem zarzutów apelacyjnych, wskazuje, że wniosek o uzasadnienie wyroku z dnia 10 maja 2022 roku wniósł jedynie obrońca oskarżonego M. S., dlatego też ograniczy niniejsze uzasadnienie wyłącznie do zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Na wstępie podkreślić należy, że wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją przeświadczenia tegoż sądu, wynikającego ze swobodnej oceny dowodów, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

W myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie

wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z tą zasadą, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 629 – 632 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność i możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń. Przy czym

podkreślić w tym miejscu należy, że Sąd Okręgowy podzielił decyzję Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy odnośnie wartości skradzionych przedmiotów (karta 553 akt), gdyż Sąd I instancji ma rację, że wartości wskazane przez świadków nie budzą wątpliwości, natomiast zakwestionowanie tych kwot przez oskarżonego jest gołosłowne i nie jest w tym względzie potrzebna opinia biegłego, lecz jedynie rzetelna ocena osobowego materiału dowodowego.

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego i to w sposób czyniący zadość wyżej wskazanym zasadom. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania. Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia (karty 632v – 634 akt). Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podsumowując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo

ustalając, iż oskarżony M. S. popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia przestępstwa, dokonując li tylko korekty kwalifikacji w przypadku zdarzeń na ul. (...), na ul. (...) i na ul. (...), gdyż zasadnie przyjął, iż doszło tam jedynie do kradzieży. Sąd Okręgowy uzupełnił te korektę odnośnie kradzieży na szkodę M. W. (1), uznając, iż w tym przypadku była to także zwykła kradzież, a nie włamanie, o czym mowa będzie w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podkreślić jednak należy, że Sąd I instancji po pierwsze miał bezpośredni kontakt z osobowym materiałem dowodowym, a więc mógł ocenić zachowanie świadków i oskarżonego oraz sposób składania przez nich zeznań i wyjaśnień, a po drugie dokładnie przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków, będące podstawą ustaleń faktycznych, wskazując które z tych dowodów, w jakim zakresie i dlaczego uznał za wiarygodne. Sąd I instancji dokładnie przeanalizował również nagrania z monitoringu i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy, a więc dowody będące podstawą ustaleń faktycznych, precyzyjnie przedstawiając powody dania wiary tym dowodom, które to stanowisko Sąd II instancji w pełni podziela.

Zauważyć przy tym należy, że oskarżony M. S. przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw, a jego wyjaśnienia korelują z zeznaniami pokrzywdzonych.

Wprawdzie okoliczności popełnienia poszczególnych czynów potwierdzone zostały podczas eksperymentu procesowego, w trakcie którego oskarżony wskazywał miejsca poszczególnych zdarzeń, okoliczności dostania się do pomieszczeń i opisywał skradzione przedmioty. Jednak protokół ten wadliwie został włączony w materiał dowodowy sprawy, gdyż wynika z niego, że M. S. występował w trakcie tej czynności jako świadek (karty 35 – 37), co wynika z zawartego tam pouczenia o konsekwencjach składania fałszywych zeznań. Zatem protokół ten nie mógł być wykorzystany zarówno do sformułowania aktu oskarżenia, jak i wprowadzony do materiału dowodowego sprawy w toku procesu, gdyż uczyniono to wbrew zakazowi wykorzystywania przeciwko oskarżonemu zeznań złożonych przez niego w charakterze świadka .

Jednak w trakcie kilkukrotnego przesłuchania w roli podejrzanego, M. S., jak już wcześniej wspomniano, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, opisał przebieg poszczególnych zdarzeń, miejsce dokonania kradzieży i zabrane przedmioty, a potwierdzone to zostało zeznaniami pokrzywdzonych. Zatem materiał dowodowy sprawy pozwala na uznanie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu ostatecznie przestępstw.

Sąd I instancji, dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, zasadnie przyjął, iż w przypadku zdarzeń na ul. (...), na ul. (...) i na ul. (...) doszło do kradzieży, a nie do włamania do pomieszczeń, w których znajdowały się przedmioty zabrane następnie przez oskarżonego, oraz że dokonał kradzieży jedynie 50 butelek wina na szkodę A. J..

Podzielając to stanowisko Sądu I instancji, Sąd Okręgowy uznał, iż konsekwentnie należy dać wiarę także wyjaśnieniom M. S., że do pomieszczenia garażowego M. W. (2) również dostał się nie przełamując zabezpieczenia wejścia do tego pomieszczenia. Niestety, z doświadczenia zawodowego i własnego, Sąd Okręgowy wie, iż zapewnienia właściciela, iż zamknął drzwi do danego pomieszczenia nie zawsze są wiarygodne i w tym względzie należy wątpliwości rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma Sąd I instancji, iż przeprowadzone i uznane za wiarygodne dowody pozwalają na przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela tok rozumowania Sądu I instancji, przedstawiony na kartach 634 – 635 akt, który doprowadził do uznania oskarżonego za winnego przypisanych mu przestępstw.

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż przy wysuwaniu twierdzenia o przekroczeniu przez organ procesowy granic sędziowskiej swobody ocen, dalece niewystarczające jest powracanie

w środku odwoławczym do drobiazgowej, ponownej analizy materiału dowodowego, której rezultatem miałyby być twierdzenie, iż zdaniem skarżącego, preferencje w tych ocenach powinny zostać przewartościowane w kierunku odpowiadającym poglądom autora środka odwoławczego.

Zasada swobodnej oceny dowodów oznacza, że sąd powinien każdy dowód ocenić w taki sposób, aby nie popełnić błędu natury faktycznej, logicznej i aby ta ocena była zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Redagując zarzut obraży art. 7 k.p.k. należy zatem wskazać w treści tego zarzutu, jaki konkretnie dowód (czy dowody) został oceniony przez sąd dowolnie oraz (co istotne) na czym ta dowolność się przejawiała i wreszcie wykazywać, że gdyby sąd nie dopuścił się wykazanego uchybienia i respektował zasady wynikające z art. 7 k.p.k., to kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło.

Kategorycznie stwierdzić także należy, że do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie dochodzi wtedy, gdy strona nie zgadza się z wnioskami wynikającymi z przeprowadzonego postępowania dowodowego, czy kwestionuje ocenę konkretnego dowodu, lecz wtedy, gdy ocena ta przeprowadzona jest przez sąd poza granicami zasady swobodnej oceny dowodów. Przypomnieć zatem należy, że granice te wyznacza obowiązek odniesienia się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, oparcie na nich rozstrzygnięcia oraz dokonania oceny dowodów z uwzględnieniem reguł logiki, doświadczenia

życiowego i posiadanej wiedzy. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można bowiem mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej.

Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione oraz że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Niestety tego w apelacji obrońcy oskarżonego zabrakło. Zdaniem zaś Sądu Okręgowego dlatego, że Sąd I instancji nie pominął żadnego istotnego dla rozstrzygnięcia dowodu, nie włączył do podstawy ustaleń dowodów nieujawnionych, ani też nie uchybił regułom prawidłowego logicznego myślenia, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego wynika, że Sąd ten dokonał oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, wskazując dlaczego jednym z nich i z jakiego powodu dał wiarę, a innym w całości bądź w części wiarygodności odmówił. Oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., Sąd I instancji wskazał jakimi w tej

kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego powyżej przepisu, dokonując analizy materiału dowodowego oraz wskazując jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał dowody za wiarygodne, a w jakich za niezasługujące na wiarę (lub za nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonywująco uzasadnił.

Fakt zaś, że przyjęte przez sąd założenia dowodowe nie odpowiadają oczekiwaniom skarżącego, nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów. Odrzucenie bowiem pewnych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych, a ich akceptacja przez sąd odwoławczy, sama w sobie, nie stanowi naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd II instancji podkreśla, iż w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazane zostały teoretyczne podstawy, które pozwalają na przyjęcie, iż przeprowadzona w niniejszej sprawie ocena materiału dowodowego pozostaje po ochroną art. 7 k.p.k. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, wskazane powyżej założenia teoretyczne w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy w pełni pozwalają na przyjęcie, iż słuszność miał Sąd Rejonowy uznając, że oskarżony M. S. dopuścił się popełnienia

przestępstw, zarzucanych mu w akcie oskarżenia, a przypisanych w wyroku, oczywiście ze stosowną korektą kwalifikacji części z nich.

Natomiast argumenty apelacji obrońcy oskarżonego, stanowią jałową polemikę z Sądem I instancji, nie prezentując w istocie okoliczności, które mogłyby podważyć poczynione przez ten Sąd ustalenia i oparte na nich orzeczenie. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, powinna wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia. W żadnej mierze dokonanie oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym, nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 410 k.p.k. Przepis ten statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych, jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 k.p.k. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy

oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 k.p.k. a nie art. 410 k.p.k.

Podsumowując, Sąd Odwoławczy, po dokonaniu wnikliwej analizy akt niniejszej sprawy, nie dopatrył się w zaprezentowanym w pisemnym uzasadnieniu rozumowaniu Sądu Rejonowego luk i wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Podkreślić bowiem należy, iż w przekonaniu Sądu II instancji, jeżeli da się wiarę dowodom, które Sąd I instancji obdarzył zaufaniem, to brak jest miejsca dla powstania jakichkolwiek wątpliwości, a tym bardziej wątpliwości niedających się usunąć, co do sprawstwa oskarżonego M. S. w zakresie przypisanych mu przestępstw.

Zatem w niniejszej sprawie nie doszło również do naruszenia art. 5 k.p.k. obrońca oskarżonego podniósł w swej apelacji wątpliwości co do oceny dowodów, a w konsekwencji treści ustaleń faktycznych, podczas gdy do oceny, czy nie został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k. nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. Jak już wielokrotnie wskazywano zarówno w opracowaniach doktryny, jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego, dyrektywa wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte

i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12 grudnia 2016 roku, sygn. akt II AKa 258/16). Innymi słowy, to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania, tak jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego.

W świetle przeprowadzonych już rozważań na temat poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji, a więc wobec jednoznaczności prawidłowo ustalonego stanu faktycznego oraz klarowności i rzetelności wyводу sądu w tym względzie, nie mogło być mowy o naruszeniu zasady in dubio pro reo w przedmiotowej sprawie. Samo tylko odmienne stanowisko co do przebiegu wydarzeń zarówno oskarżonego, jak i jego obrońcy, nie tworzy jeszcze stanu, o jakim mowa w dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k.

Przechodząc zaś do omówienia obrazy konkretnych przepisów proceduralnych w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, iż żadnego z zarzutów tych nie podzielił.

Zarzut I a apelacji obrońcy oskarżonego:

Art. 399 § 2 k.p.k. stanowi, że na wniosek oskarżonego można przerwać rozprawę w celu umożliwienia mu przygotowania się do obrony.

Wniosek taki złożyć może nie tylko strona, ale także złożyć go może działający w jej imieniu obrońca. Niemniej jednak z treści tego przepisu wynika jednoznacznie, że w wyniku rozpoznania wniosku sąd może, ale nie musi przerwać rozprawę w celu umożliwienia stronie przygotowania się do obrony. Nie jest to zatem obligatoryjne. Przepis ten nie przewiduje w tym zakresie żadnego obowiązku. To, czy istnieje taka konieczność jest kwestią rozważenia w okolicznościach konkretnej sprawy, czy jest to niezbędne z punktu widzenia obrony oskarżonego.

W postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 9 listopada 2021 roku (karta 611 akt) Sąd Rejonowy uzasadnił odmowę odroczenia rozprawy z uwagi na poinformowanie o możliwości zmiany kwalifikacji czynów zarzucanych oskarżonemu. Uzasadnienie to jest przekonywujące i nie uwzględnienie wniosku w żadnym razie nie stanowiło naruszenia prawa oskarżonego do obrony, gdyż wskazane zmiany w kwalifikacji były korzystne dla oskarżonego.

Zarzut I b apelacji obrońcy oskarżonego:

W myśl art. 167 k.p.k. dowody przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu. Natomiast zgodnie z art. 170 § 1 k.p.k. oddala się wniosek dowodowy, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, bądź wniosek dowodowy w sposób

oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.

Zarzut dotyczy zmiany stanowiska Sądu I instancji odnośnie przesłuchania świadka J. S., matki oskarżonego. Teza na jaką świadek miała być przesłuchana dotyczyła sytuacji rodzinnej i finansowej oskarżonego, jego właściwości osobistych, sposobu życia przed i po popełnieniu czynów i możliwości naprawienia szkody. Na wniosek obrony dopuszczono dowód z przesłuchania tego świadka (kart 553 akt). Jednak na rozprawę w dniu 15 czerwca 2021 (karta 575 – 576), świadek, prawidłowo zawiadomiona, nie stawiała się, i nałożono na nią karę porządkową. W dniu 9 listopada 2021 (karta 611), świadek ponownie nie stawiała się, prawidłowo zawiadomiona, więc Sąd Rejonowy wydał postanowienie o odstąpieniu od jej przesłuchania, gdyż okoliczności na jakie miałyby być przesłuchana nie są istotne dla rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Okręgowego to była słuszna decyzja, gdyż w ogóle nie powinno dojść do dopuszczenia dowodu z przesłuchania tego świadka, gdyż świadek nie miała nic do powiedzenia na temat popełnionych przez oskarżonego przestępstw, a gdyby sytuacja finansowa oskarżonego była dobra, to nie dokonywałby kradzieży.

Wnioski dowodowe, które w oczywisty sposób zmierzają do przedłużenia postępowania (zachowanie świadka J. S. jednoznacznie na to wskazywało), a równocześnie jeśli okoliczności, które mają być tym dowodem udowodnione, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, to wnioski takie powinny zostać oddalone. Oddalenie wniosku na tej

podstawie jest możliwe wówczas, gdy teza dowodowa wskazuje, iż chodzi o okoliczność całkowicie uboczną, niepozostającą w żadnym związku z inkryminowanym zdarzeniem.

Przypomnieć w tym miejscu także należy, że w postępowaniu karnym decyzje w przedmiocie dopuszczenia bądź oddalenia dowodu podlegają tzw. reasumpcji, to jest mogą być stosownie do okoliczności zmieniane przez organ procesowy, m.in. możliwe jest oddalenie dowodu już dopuszczonego, jeśli pojawią się podstawy oddalenia go (IV KK 203/12 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 17-10-2012).

Zarzut I c apelacji obrońcy oskarżonego:

W myśl art. 170 § 1 k.p.k. oddala się wniosek dowodowy, jeżeli dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności;

Nieprzydatność dowodu dla stwierdzenia określonej okoliczności ma wynikać z dokonanej przez organ procesowy oceny możliwości udowodnienia jej za pomocą określonego źródła dowodowego. Chodzi tu zatem albo o taką możliwość zmiany stanu fizycznego rzeczy, która uniemożliwi dokonanie czynności, np. dokonanie oględzin miejsca zdarzenia, gdy wiadomo, że doszło już do zmian, że wygląda ono odmiennie niż w dacie zdarzenia, albo o taką sytuację, że dane źródło dowodowe nie może być nośnikiem informacji o okoliczności, która ma zostać udowodniona, np. zeznania świadka jako jedyny dowód co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego (III KK 102/17 - wyrok SN - Izba Karna z dnia 11-10-2017).

Nieprzydatność dowodu łączy się z sytuacją, w której w następstwie konfrontacji oznaczonego we wniosku dowodu z okolicznością, która ma być za jego pomocą udowodniona, organ procesowy dochodzi do wniosku, iż nie sposób za pomocą tegoż dowodu udowodnić tego, czego oczekuje wnioskodawca (V KK 197/08 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 26-06-2008).

Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2021 roku (karta 553 akt) oddalono wniosek obrony o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy celem ustalenia wartości skradzionych rzeczy, a z uzasadnienia postanowienia wynika, że wartości poszczególnych przedmiotów wskazane przez świadków nie budzą wątpliwości, a oskarżony, poza gołosłownym zakwestionowaniem tych wartości, nie przedstawił żadnych okoliczności na poparcie swoich twierdzeń.

Zdaniem Sądu Okręgowego, była to słuszna decyzja. Przede wszystkim przedmiotów skradzionych już nie ma, zatem biegły nie miałby czego badać pod kątem wartości tych przedmiotów w momencie kradzieży. Należy zatem oprzeć się na zeznaniach wiarygodnych świadków, którzy nie tylko wiedzieli za jakie kwoty przedmioty te zakupili, ale także o ich wartości w momencie kradzieży z punktu widzenia wartości użytkowej, jak i materialnej. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego w tym względzie są całkowicie niewiarygodne, gdyż nie znał się na sprzęcie sportowym i jego wartości, nie mówiąc już o kolekcjonerskich zbiorach win i ich wartości. Zaś całkowicie niewiarygodne, nieprzekonywujące są próby odniesienia wartości

skradzionych przedmiotów do kwot za jakie oskarżony je sprzedał na giełdzie, gdyż przecież chciał się ich szybko pozbyć, a i nabywcy pewno domyślali się źródła pochodzenia tych przedmiotów, co w sposób istotny łącznie doprowadziło do znacznego zaniżenia wartości sprzedawanych przez oskarżonego przedmiotów.

Wreszcie do ustalenia pewnych okoliczności nie jest niezbędne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z danej dziedziny. Wartości przedmiotów skradzionych przez oskarżonego można sprawdzić w internecie i przekonać się, że wartości podane przez pokrzywdzonych nie odbiegają od średnich wartości zbliżonych rodzajowo i jakościowo przedmiotów.

Zarzut I d, e i f apelacji obrońcy oskarżonego:

Zgodnie z treścią art. 41 § 2 k.p.k. wniosek o wyłączenie sędziego, zgłoszony na podstawie § 1 po rozpoczęciu przewodu sądowego, pozostawia się bez rozpoznania, chyba że przyczyna wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma dopiero po rozpoczęciu przewodu.

Natomiast art. 42 § 4 k.p.k. stanowi, że o wyłączeniu orzeka sąd, przed którym toczy się postępowanie; w składzie orzekającym w kwestii wyłączenia nie może brać udziału sędzia, którego dotyczy wyłączenie.

Z kolei według art. 120 § 2 k.p.k. w razie uzupełnienia braku w terminie, pismo wywołuje skutki od dnia jego wniesienia. W razie nieuzupełnienia braku w terminie, pismo uznaje się za bezskuteczne, o czym należy pouczyć przy doręczeniu wezwania.

Wreszcie w myśl art. 140 k.p.k. jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, orzeczenia, zarządzenia, zawiadomienia i odpisy, które ustawa nakazuje doręczać stronom, doręcza się również obrońcom, pełnomocnikom i ustawowym przedstawicielom.

Treść zarzutu: obraza prawa procesowego poprzez brak rozpoznania wniosku oskarżonego o wyłączenie sędziego oraz orzeczenie w tym zakresie przez sędziego, którego wniosek ten dotyczył oraz poprzez brak doręczenia obrońcy oskarżonego wezwania do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wyłączenie,

Wniosek oskarżonego o wyłączenie sędziego, prowadzącego niniejszą sprawę, został złożony dnia 23.11.2021 roku, na godzinę przed ogłoszeniem wyroku – karty 613 – 614, i to bez własnoręcznego podpisu, gdyż była to kserokopia oryginalnego wniosku.

Pismem z dnia 25 listopada 2021 roku, już po ogłoszeniu wyroku z dnia 23 listopada 2021 roku, wezwano oskarżonego do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez złożenie podpisu (karta 620 akt).

Rzeczywiście, wbrew treści art.140 k.p.k., nie doręczono tego wezwania obrońcy, jednak to uchybienie nie miało żadnego wpływu na dalsze losy wniosku, gdyż – z uwagi na moment złożenia wniosku o wyłączenie – nawet gdyby ten wniosek spełniał wymogi formalne, to pozostawiony by został bez rozpoznania, gdyż wniosek o wyłączenie sędziego, zgłoszony po rozpoczęciu przewodu sądowego, pozostawia się bez rozpoznania, tym bardziej, że

argumenty w nim podniesione były stronie wiadome przed rozpoczęciem przewodu sądowego.

Wniosek drugi o wyłączenie sędziego, taki sam jak pierwszy – podpis do kserokopia – nadany został na poczcie 24 listopada, a więc już po ogłoszeniu wyroku, a do sądu wpłynął 25 listopada 2021 roku.

Wszystkie trzy zarzuty są bezzasadne z uwagi na etap na jakim złożono oba wnioski o wyłączenie oraz na fakt, iż z uwagi na nieuzupełnienie braku formalnego pierwszego wniosku, nie był on w ogóle rozpoznawany, a sędzia, którego wniosek dotyczył, wydał li tylko zarządzenie o bezskuteczności tego wniosku (karta 638).

Podsumowując, wbrew odmiennym wywodom skarżącego, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił

waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z 20.06.2012, II AKa 98/12,LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych. Zatem zarzut obrazy przepisów prawa procesowego poprzez dowolną ocenę dowodów jest całkowicie chybiony.

Reasumując, wszystkie zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego okazały się całkowicie chybione, gdyż ujawniono i poprawnie oceniono wszystkie zebrane i przedstawione Sądowi meriti dowody, a czyniąc to Sąd Rejonowy nie naruszył żadnych przepisów procedury karnej.

Wniosek

Zmiana wyroku odnośnie kwalifikacji prawnej i wartości

zasadny

skradzionych przedmiotów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wprawdzie podniesione zarzuty obraży prawa procesowego okazały się niezasadne, jednak w przypadku jednego z przypisanych przestępstw należało uwzględnić wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej.		
Lp.	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. S. jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) tylko w jednym przypadku zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Oczywiście jest prawem każdej strony mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego M. S., wniesionej w niniejszej sprawie, mają na celu wskazaną linię obrony,</p>		

a apelujący zmierza do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by przekonać o minimalnej wartości skradzionych przez oskarżonego przedmiotów, nie spełniając jednak wspomnianego warunku, to jest lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych oskarżonemu M. S. przestępstw.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. takich

wymogów nie spełnia, a jej istota sprowadza się do lansowania odmiennej, opartej jedynie na wywodach oskarżonego, wersji zdarzeń, z pominięciem całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Rejonowy. Przedstawiona w uzasadnieniu środka odwoławczego argumentacja jest w istocie dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżącemu – jak wyżej wskazano – nie udało się wykazać błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego, skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu apelacji nie przedstawiono bowiem przekonującej argumentacji na poparcie stanowiska przedstawionego w petitum apelacji. Nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie odniosą skutku zarzuty odwoławcze sprowadzające się jedynie do polemiki z ustaleniami zaskarżonego orzeczenia, bądź do prezentowania odmiennych poglądów na wiarygodność dowodów bądź faktów z nich wynikających.

Tymczasem stan faktyczny niniejszej sprawy jest jednoznaczny i nie kwestionowany przez żadną ze stron, w tym także przez oskarżonego oraz jego obrońcę.

Oskarżony stanął pod zarzutem dokonania sześciu przestępstw, polegających na tym, że:

1. wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną dokonał włamania do boksu garażowego

poprzez przecięcie siatki i zabrali dwa rowery i wkrętarke łącznej wartości 13.000 na szkodę G. C. – boks był zamknięty, aby do niego wejść przecięto siatkę,

2. wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną dokonał włamania do boksu garażowego poprzez przecięcie siatki i zabrali wiertarkę B. wartości 150 złotych na szkodę A. D. – boks był zamknięty, aby do niego wejść przecięto siatkę,

3. dokonał kradzieży (sam) dwóch kamer monitoringu wartości 2.600 złotych na szkodę (...) w P.,

4. dokonał włamania do boksu garażowego poprzez awaryjne otwarcie i zabrał sprzęt do K. w postaci dwóch desek, trzech plecaków i dwóch batów do kija wartości 26.840 zł na szkodę M. W. (1),

5. dokonał kradzieży roweru (...) R. B.(...) wartości 900 złotych na szkodę M. G. (kupił rower , 3 lata wcześniej za 1300 złotych), po kradzieży oskarżony zobaczył radiowóz, wystraszył się i porzucił rower w lesie,

6. dokonał włamania poprzez uszkodzenie zamka w drzwiach do boksu garażowego poprzez przecięcie siatki i zabrał 70 butelek wina różnego rodzaju, zegarek marki M. L. oraz aparat fotograficzny marki S. o wartości 9.770 zł na szkodę A. J. - Sąd Rejonowy dokonał zmiany opisu tego czynu i przyjął, iż miała miejsce kradzież i to tylko 50 butelek wina, wartości 2.000 złotych.

Powyższe ustalono przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego z postępowania przygotowawczego (karty 57 – 58,

73 - 74, 117 - 119, 144 - 145), w których przyznał się i opisał dokonane przestępstwa oraz na podstawie zeznań pokrzywdzonych.

Sąd I instancji był obiektywny i uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że drzwi do garażu A. J. były otwarte i że zabrał stamtąd tylko 50 butelek wina, stąd zmiana opisu tego czynu i jego kwalifikacji.

Jednak od początku oskarżony twierdził także, że drzwi boks M. W. (1) (karta 74) - brama dodatkowa do boks M. W. (1) była niedomknięta, dlatego łatwo mu się ją otworzyło.

Podzielając całkowicie ustalenia faktyczne Sądu I instancji, Sąd Okręgowy - z uwagi na powyższe - zmienił jedynie opis i kwalifikację przypisanego oskarżonemu przestępstwa numer 4 z włamania na kradzież.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie błędów w ustaleniach faktycznych dotyczą tego, że:

Oдноśnie czynów 1 i 2 - niesłusznie przyjęto, że oskarżony przeciął siatkę,

Oдноśnie czyn 2 - brak ustalenia, że był to wypadek mniejszej wagi,

Oдноśnie czyn 4 - błędnie ustalono, że oskarżony otworzył zamek.

Ustosunkowując się do tych zarzutów, Sąd Okręgowy zauważa, że skoro oskarżony przyznał się, że w przypadku czynów 1 i 2 doszło do przecięcia siatki, to brak podstaw do zmiany kwalifikacji z włamania na kradzież. Na rozprawie w dniu 18 grudnia 2018 roku (karty 347 - odczytano oskarżonemu wszystkie protokoły przesłuchania go w trakcie postępowania przygotowawczego, a

oskarżony podtrzymał treść tych protokołów. Stwierdził, że nie zgadza się jedynie z wartością skradzionych przez siebie przedmiotów. I dopiero na pytanie obrońcy, oskarżony zaprzeczył, aby w przypadku zarzutów 1 i 2 rozwałął siatkę czy furtki. Dlatego zasadne jest uznać za wiarygodne pierwsze wyjaśnienia oskarżonego na ten temat, kiedy to w obliczu postawionych zarzutów szczerze wyjaśnił, jak w rzeczywistości było. A to co powiedział na rozprawie, to li tylko nieudolna próba obrony przez zarzutem włamania.

Skoro czyn 2 to włamanie, to wartość zabranego mienia nie ma wpływu na kwalifikację, a - zdaniem Sądu Okręgowego - działanie oskarżonego żadną miarą nie zasługuje na uznanie go za wypadek mniejszej wagi. O uznaniu bowiem konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego, przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi w kategorii przestępstw określonego typu. Sama wartość przedmiotu czynności wykonawczej nie ma decydującego znaczenia przy ustaleniu, czy mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi - podstawowym kryterium jest stopień społecznej szkodliwości czynu. A ten, zdaniem Sądu Okręgowego, nie uzasadniał kwalifikacji z art. 283 k.k.

W konsekwencji brak podstaw do uznania tych dwóch czynów jako wykroczeń.

Sąd Okręgowy podzielił zarzut, że w przypadku czynu 4 to była kradzież a nie włamanie i stąd stosowna zmiana wyroku Sądu I instancji. Jednak wartość skradzionych przedmiotów była istotna, stąd brak podstaw do zakwalifikowania tego czynu jako wykroczenia. Podobnie jak w przypadku czynów 3, 5 i 6.

Konsekwencją postawionych zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych były wnioski obrony o zmianę czynów 1 i 4 na art. 278 § 1 k.k. i na podstawie art. 37 a k.k. wymierzenie kary grzywny, oraz przyjęcie w przypadku czynów 2, 3, 5 i 6, że są to wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., o umorzenie w tym zakresie postępowania.

W kontekście powyższych rozważań, wnioski apelacji obrońcy oskarżonego o stosowne zmiany w zaskarżonym wyroku uznać należy za bezpodstawne, nie znajdujące oparcia w materiale dowodowym sprawy i sprzeczne ze stosownymi przepisami.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy – dokonując ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzeń odnośnie zarzucanych, a następnie przypisanych oskarżonemu M. S. przestępstw – uwzględnił całokształt ujawnionych okoliczności i nie popadł w wątpliwości, które wobec braku możliwości ich usunięcia, należałoby rozstrzygnąć na korzyść tego oskarżonego.

Sąd Okręgowy podzielił w zasadniczej części zastosowany przez Sąd Rejonowy wymiar kar i pomimo poczynionych zmian w zaskarżonym wyroku, zastosował

zbliżony wymiar kar jednostkowych i kary łącznej, uznając je za słuszne i sprawiedliwe, a na pewno nie za rażąco surowe.		
Wniosek		
Zmiana wyroku odnośnie wartości kradzionych przedmiotów, a w konsekwencji kwalifikacji i wymierzenie kar grzywnien a częściowo o umorzenie postępowania w uwagi na przedawnienie karalności wykroczeń.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na częściową zasadność podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż w zasadniczej części ustalenia faktyczne są prawidłowe, była podstawa do częściowego uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku.		
Lp.	Zarzut	
		# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

O.O.11.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok następujący sposób:</p> <p>7. uchylono orzeczenie o karze łącznej – punkt IV,</p> <p>8. uchylono orzeczenie o karze za ciąg przestępstw kradzieży – punkt III,</p> <p>9. przyjęto, że oskarżony, wykorzystując niedomknięte drzwi, dokonał kradzieży z boks garażowego M. W. (1) sprzętu do k. (...) i trzech plecaków o łącznej wartości 26.840 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.,</p> <p>10. przyjęto, że ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. z punktu I obejmuje jedynie czyny opisane w zarzutach w punkcie 1 i 2 i za przestępstwa te, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 91§ 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., wymierza oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności,</p> <p>11. uznano za ciąg przestępstw przypisane oskarżonemu kradzieże na szkodę (...) w P. (zarzut 3), M. W. (1) (punkt I pkt 2 niniejszego wyroku), M. G. (zarzut 5) i A. J. (punkt III zaskarżonego wyroku) i za przestępstwa te, na podstawie art. art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 91§ 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., wymierza oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności,</p> <p>12. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. połączono kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej w punktach 4 i 5 i wymierzono oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn wskazanych przy omówieniu oceny dowodów i ustaleń faktycznych.	

<i>o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	

	tytułem zwrotu nieuiszczonych nawet w części kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Z uwagi na nie uwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego, na mocy art. 636 § 1 k.p.k., zasądzono od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję, w łącznej kwocie 836,60 złotych.

7. PODPIS
/Małgorzata Ziolecka/